

Plátek

Číslo: 4 Rok: 2018

- ⇒ **Zpravodajství z parlamentu**
- ⇒ **Advent ve škole**
- ⇒ **Oslavy 100. výročí vzniku republiky**
- ⇒ **Recenze - kniha, divadlo**
- ⇒ **Křížovka o ceny**
- ⇒ **Zajímavosti z akcí**

Ahojky čtenáři,

v tomto roce naposledy se vám dostává do rukou Plátek. Ve škole to už Vánoci žije. Žáci pekli cukroví a nabízeli je o přestávkách ostatním. Jako třeba naše třída, která byla mezi prvními. Kromě cukroví jsme připravili i vánoční punč. Téměř všechno rychle zmizelo, až na pár hrníčků punče. Před školou nám svítí strom. Třídy jsou vyzdobeny a já i vy se jistě těšíte na prázdniny. Také náš časopis je plný článků týkajících se tohoto nádherného předvánočního času, který vám chceme zpříjemnit četbou Plátku. S přáním krásných Vánoc se s vámi loučí
 Michaela Keslová 9. B, šéfredaktorka

Zpravodajství

Poslední schůze parlamentu se konala 3. prosince. V průběhu několika předchozích setkání se stále řešil návrh na třídění odpadů. Sběr hliníku byl prozatím kvůli technickým problémům pozastaven. Vznikl také nápad na třídění plastů a papíru. V každé třídě by byly nádoby, do kterých by se házely plasty a papír. Na prvním stupni tomu tak je v mnoha třídách. Na druhém je situace trochu problematictější, protože se ve třídách žáci střídají. Žáci ze třídy 7. A si v třídnické hodině upravili dvě krabice na odpad. Po čase se jich zeptáme, jestli se krabice plní a žáci důsledně třídí odpadky. Toto téma zůstává otevřené do konání další schůze.

Protože se blížily Vánoce, museli jsme se postarat o mnoho věcí. Bylo zapláceno školné adoptovanému africkému dítěti. Členové parlamentu každý rok připravovali na poslední školní den před Vánoci nějakou akci. Ve třídách jsme se zeptali, co by spolužáci chtěli, abychom uspořádali. Nejčastější odpovědí byla vybíjená a talentmanie. Nakonec zvítězila vybíjená. Museli jsme zajistit diplomy, které vytvořili Zdeněk Kala a Denisa Horáková. Také jsme objednali medaile pro nejlepší hráče. Mezi předvánoční přípravy patří také zajištění stromků, jednoho ke vchodu a druhého na balkon před školu. Stromky opatřil Honzík Křenovský. Jeho rodičům za ně děkujeme. Zjistili jsme, že ozdoby z loňska byly poškozeny, a proto některé museli žáci znovu vyrobit. Polystyrenové hvězdičky vyřezal Tomáš Šikula ze 7. B. Natřeli je a přidělali k nim drátky Vašek Trubák, Honza Vítek a Tomáš Smutný z 8. B. Stromek nazdobili ve svém volnu dobrovolníci z 9. B a 9. C. Děkujeme jim za pomoc.

Dne 5. prosince jsme uskutečnili soutěž o nejkrásnější postavu z Mikulášova průvodu. Zapojilo se hodně dětí z prvního stupně. Potěšilo nás, že pozadu nezůstali ani žáci z druhého stupně. Bylo velmi obtížné rozhodnout o vítězi. Z prvního stupně zvítězila Gabriela Pižlová a z druhého Anička Sedláčková. Obě výherkyně dostaly sladkou odměnu.

V pondělí 17. prosince obešli členové parlamentu školu, aby vybrali třídu, která byla nejkrásněji vánočně vyzdobena. Hodnotili zejména vlastnoruční výrobky. Odměnu získali žáci ze 4. B a 8. C. Členové parlamentu přejí všem krásné Vánoce a hodně štěstí v novém roce.

Dominika Horáčková a Bety Krompová, 6. C

Před Vánoci jsme dostali dopis od adoptovaného dítěte, který nám přeložila Michaela Trčková z 9. A.

Jak se máte? Doufám, že se máte dobře, děkuji Vám. Moje rodina a já vřele pozdravujeme Vás, Vaši rodinu a sousedy.

Využívám této příležitosti, abych vysvětlil, proč jsme neudělali zkoušky za 2. pololetí. Takže je to dlouhý příběh, ale pokusím se ho zkrátit. Jedna z věcí, které vedly školu k tomu, aby neproběhly zkoušky, byla ta, že škola hořela. Bylo to proto, že když byli žáci ve stávce, učitelé je nevyslechli. Nějaký žák využil příležitosti a zapálil ubytovnu. Hodně studentů přišlo o majetek a někteří se zranili. Ředitel školy propustil žáky a podezřelý byl zatčen. Oznamil, že se vrátíme zpět do školy po druhém pololetí.

Váš věrný Ibrahim Fatuma

Dne 4. prosince jsem šel odpoledne do šatny. Tam jsem se převlékl a čekal jsem, až přijde paní učitelka Máslová s deváťáky. Asi si říkáte proč? No, dostal jsem za úkol zdokumentovat zdobení vánočního stromu, který bude slavnostně rozsvícen na školním jarmarku.

Posbírali jsme všechno, co jsme potřebovali, a přes učebnu hudební výchovy jsme šli na balkon, kde jsme začali zdobit. Nejdříve se moc deváťáků nechtělo zapojit, jen se dívali, jako by nevěděli, co mají dělat. Potom se ale zapojili všichni (s výjimkou mě, já jsem si všechno zapisoval, abych tento článek mohl zpracovat). Nejprve jeden deváťák připevnil kometu, poté ostatní pokračovali hvězdami. A protože nás tam bylo hodně, vždy někdo přestal pracovat a šel si stranou za ostatními povídat. Je nezbytné podotknout, že při nasazování světel jeden žák, který zrovna pomáhal, šlápl na přívodní kabel, proto jsme se o pár minutek zpozdili, protože pan školník musel otestovat, jestli světýlka na řetězu svítí. Naštěstí fungoval.

Celkově z té půl hodiny jsem si udělal představu o spolupráci deváťáků a docela se mi líbila (jediné, co se mi nelíbilo, že pořád jenom mluvili a sem tam křičeli). Moc jsem se těšil, až uvidím strom v celé jeho kráse zářit ve tmě.

Adam Fleischlinger, 5. A

Mikulášská nadílka ve škole

Dne 5. prosince, jak je v České republice tradicí, chodí za dětmi Mikuláš. A co by to bylo za den, kdyby nepřišel také do školy. Jelikož jsme deváťáci, měli jsme tu čest Mikuláše, anděly a čerty ztvárnit.

Vůbec nám nevadilo, že jsme v tento den museli přijít do školy o hodinu dřív. Po převlečení se do kostýmů jsme začali obcházet třídy na prvním stupni. V první a ve druhé třídě se děti trošku bály, ale po zklidnění čertů a při rozdávání sladkostí se jim na lících opět objevil úsměv. Nejtěžší úkol měl Mikuláš (Šimon Pavlíček), který v každé třídě promlouval k dětem. Paní učitelky mu nachystaly nějaké povídaní. V některých třídách jsme od dětí uslyšeli pěkné písničky a básničky. Pár minut před zvoněním na přestávku jsme se vždy přesunuli do malé tělocvičny. Starší děti už věděly, kde se schováváme, a snažily se k nám dostat. My jsme mlčky čekali do další vyučovací hodiny.

Ve třetích až pátých třídách se nás děti už nebály, spíš na nás mávaly a chtěly umazat od čertů. Když jsme obešli třídy na prvním stupni, vydali jsme se na žádost některých učitelů i do tříd na druhém stupni, kde to bylo úplně jiné. Některé neposlušné žáky čerti se svolením učitele odnesli. Většinu hříšníků, které jsme na chodbách potkávali, jsme znali a společně s nimi jsme se zasmáli našim kostýmům. Původně jsme chtěli, aby holky byly převlečeny za anděly a kluci za čerty. Jak už to bývá, neshodli jsme se, protože např. Verča chtěla být čert a z Maxe se stal úžasný anděl. Myslíme si, že nám převleky slušely a že jsme se chovali tak, jak se od těchto bytostí očekávalo. Po čtvrté vyučovací hodině jsme se vrátili zpět do tělocvičny, převlékli jsme se a uklidili po sobě.

Na tento den budeme v dobrém dlouho vzpomínat. Bylo totiž hezké udělat radost tolika dětem. Druhý den nás potěšila pochvala od paní učitelky Nesnídalové, kterou nám vyřídila naše třídní.

Zuzana Magerová a Veronika Šauerová, 9. C

Dne 7. prosince odpoledne se u vchodu do školy uskutečnil vánoční jarmark společně s rozsvícením vánočního stromku.

Na jarmark jsme se museli pečlivě připravit. V průběhu prosince žáci z celého prvního stupně tvořili výrobky, které jsou typické pro vánoční období. Všichni se snažili, protože je chtěli mít co nejhezčí. Téměř vše, co jsme na jarmark nachystali, jste si mohli prohlédnout pod vánočním stromkem u vchodu.

Před začátkem jarmarku jsme před školu zanesli lavice, pokryli je ubrusy a na ně položili naše výrobky. Vše začalo o půl čtvrté. U školy se shromáždilo mnoho lidí. Všichni žáci udělali obrovský dav u vchodu a začalo se proslovem pana zástupce. Potom jsme zazpívali písničky „Vánoce, ach Vánoce“, „Andělíček“ a „Ježíškovi“. Po zpěvu dal pan zástupce pokyn k rozsvícení vánočního stromu na balkóně, pozval všechny na výstavu „100 let republiky“ a zahájil jarmark. To znamenalo, že se všichni rozprchlí mezi pomyslné stánky vybrat si nějaký výrobek, který by ozdobil jejich domov o Vánocích. Každá třída z prvního stupně měla svůj stánek, na kterém žáci nabízeli výsledky

vlastnoruční práce z papíru, z přírodních materiálů, ale také různé chuťovky jako buchty nebo čokoládu a taky čaj. Na našem stánku jsme měli ozdobené svíčky, srdíčka, malé domečky nebo třeba čokoládu. A protože se akce konala venku, je také podstatné zmínit počasí. To nebylo kupodivu až tak špatné, nepršelo ani nesněžilo, zato byla zima a zataženo. Poté, co skoro vše zmizelo ze stánků, jsme všechno uklidili zpátky do školy. A šli jsme domů, kde jsme se ptali rodičů nebo prarodičů, jak se jim jarmark líbil. Podle mého názoru se celkově letošní jarmark velmi vydařil. Užil jsem si ho a doufám, že jarmarky jako tento budou pokračovat i v dalších letech.

Adam Fleischlinger, 5. A

Vánoční jarmark očima žáků 5. B

Začali jsme vyrábět o čtrnáct dní dřív, protože paní učitelka ví, že jsme ukecaní a že nám všechno dlouho trvá. A měla pravdu. Začali jsme v rychlém tempu, ale pusa nás předběhla. Vyráběli jsme ručně šité kapříky a u učitelského stolku se začala tvořit fronta jak na máslo v akci. Potřebovali jsme poradit. Potom jsme se pustili do kroužků na ubrousky. To nám šlo, protože jsme je už vyráběli minulý rok. Následovali andílci, kteří nám zabrali nejvíc času. Měli jsme skoro vše vyrobeno, ale projektový den jsme potřebovali na různé dodělávky. Ale stihli jsme to!

Před jarmarkem se pár žáků sešlo ve třídě, aby dokončili poslední detaily. Také paní učitelka pomohla odnést některé výrobky před školu. Až se všichni sešli, zazpívali jsme si koledy, které jsme nacvičovali po třídách. A jarmark mohl začít. Největší zájem byl o andílky a dvě paní se o posledního skoro pohádaly. Všichni jsme byli rádi, že o výrobky byl takový zájem. Litujeme, že jsme už v páté třídě a příští rok už pro nás jarmark nebude.

Máťa Koutná, Fany Pavlíková, Kája Sedláčková, 5. B

Vánoční anketka

Co vás napadne, když se řekne vánoční atmosféra? Já si představím pečení cukroví a zpívání vánočních koled. Zeptala jsem se několika lidí různého věku.

Lenka (8 let): „Zdobení vánočního stromečku a spousta sněhu.“

Slečna Iva (17 let): „Spousta krásných chvil s mými přáteli.“

Pan Václav (77 let): „Společné chvíle s mými blízkými.“

Moje sestra Hana (13 let): „Black Friday. Slevy!“

A jak si představujete vánoční atmosféru vy? Šťastné a veselé Vánoce vám přeje Šárka Zimulová, 6. C

Oslavy 100. výročí založení republiky v naší škole

Dne 1. listopadu 2018 se konal projektový den druhého stupně. Téma se týkalo naší republiky, vždyť sto let trvání je už přece jen nějaká doba.

Ráno jsme se dozvěděli, do které skupiny patříme (byly sestaveny z žáků jednoho ročníku, ale různých tříd). My jsme byli desítka. Vybrali jsme si kapitána a šli jsme na první stanoviště. V tělocvičně bylo připraveno výcvikové středisko československých legií. Museli jsme se zde plazit stísněným prostorem mezi dvěma lavičkami či přeskokovat vysokou bednu. Na závěr jsme si vyzkoušeli pochodování za melodie známé lidové písničky Okolo Hradce.

V matematice 2 jsme ovšem naprosto pohořeli. K otázkám z historie naší země jsme měli v textu významnými letopočty určit číslo, kterým jsme v matematickém zápisu nahradili písmeno, a po výpočtu jsme měli dojít k důležitému letopočtu. Nám vycházela nejpodivnější data, ovšemže všechna naprosto špatně, a ostatní skupiny na tom nebyly o nic lépe. V učebně informatiky jsme odpovídali na otázky z aplikace Kahoot týkající se stoleté historie našeho státu. Kupodivu jsem skončil první, protože jsem získal nejvíce bodů.

Následně jsme se přesunuli do učebny VKO, ve které bylo stanoviště s názvem 100 let české kinematografie. Prohráli jsme pexeso s osmáky (což byla pro nás potupa už proto, že jsme byli první deváťáci, kteří prohráli). Prostřednictvím této hry jsme se dozvěděli, z kterého filmu pochází jaká slavná hláška. Luštili jsme křížovku a hádali jsme, do jakých filmů patří dané ukázky. V matematice 3 jsme si napsali scénář a v učebně zeměpisu jsme podle něj zahráli krátkou scénku z jednoho z filmů, kterými jsme se zabývali v učebně VKO. Naše výstupy byly zaznamenány na kameru. Herecké dovednosti jsme si v den rodičovských schůzek mohli prohlédnout v televizi, která byla umístěna v prvním patře. Zájem byl velký.

Po obědě jsme se už po jednotlivých třídách naskládali do velké tělocvičny na odpolední program s názvem „Za časů velké války“, který si pro nás nachystali členové skupiny EXULIS Brno. Jednalo se jak jinak než o první světovou válku očima Čechů. Součástí byla i krátká ukázka vybavení ruského, rakouského a německého vojáka, včetně nejmodernějších zbraní (kulomet vz. Maxim 1910) či rozbor postavení armád. Za pomoci našich spolužáků předvedli ukázku výcviku vojáků, ačkoli se to dosti zamotalo při povelích požadujících otočku vpravo či vlevo.

Bitva u Zborova (těsně po střelbě)

Loučení se s publikem

Plátek

Projektovým dnem ale oslavy na naší škole nekončily. Ve druhém patře probíhala „Retrovýstava“, na níž každý (byla přístupna i lysické veřejnosti) mohl spatřit různé předměty z období první republiky až po invazi vojsk Varšavské smlouvy, například nejružnější mince, knihy, dopisy, dokumenty či předměty k dennímu užívání. Zaujmout mohla helma či svatební šaty nebo dětský kočárek. Předměty na výstavu zapůjčili rodiče a příbuzní našich žáků a někteří učitelé. Výstavu připravily paní učitelky Čumová, Kyánková a Sedláková. Jiří Kotolan, IX.C

Můj projektový den na druhém stupni byl určitě odlišný od toho na prvním stupni. Úkoly se mně zdály těžší, ale zábavné. Každý se na nějakém stanovišti dobře uplatnil. Naše skupinka si vedla dobře až na nějaké výjimky. Některé žáky z 6. A jsem neznala a nyní jsem měla šanci je poznat. Ne všichni jsme stále spolupracovali, ale snažili jsme se všichni.

Darja

Nejlepší bylo hrát si na vojáky. V češtině se mně líbilo pexeso.

Matyáš

Začalo to u Ámose. Tam nás naše paní učitelka rozdělila do skupin. Já jsem byl v páté skupině. Nemohli jsme se domluvit, kdo bude vedoucí. Vyhrála to Lucka. Bavilo mě zahrát si na vojáky, byla to dobrá zkušenost do života. Bavilo mě to.

Dan J.

Čekali jsme něco lepšího. Měli jsme blbý tým. Líbilo se mně stanoviště o filmech.

Honza

Byli jsme rozděleni do šesti skupin a plnili jsme úkoly na různých stanovištích. Nevím proč, ale všichni chtěli, abych byla ve skupině kapitán. Tak jsem byla zvolena kapitánkou týmu. S panem učitelem jsme měli pochodovat jako vojáci. Bylo to zábavné.

Verča

Nejvíce se mně dařilo na stanovišti „Kinematografie“. Díky mně jsme porazili sedmáky. Ale nejvíce se mně líbilo představení v tělocvičně. Vybrali mě a dělal jsem vojáka.

Vašek

Naše skupina byla podle mě nejlepší skupinou. Líbilo se mně, že jsme dokázali spolupracovat. Nejvíce se mně líbilo stanoviště v biologii, protože jsme hráli hru Kahoot, a byla jsem druhá. Jako další se mně líbily stanoviště: Příklady a šifry, 100 let kinematografie, Památky UNESCO a Vojenský výcvik. (Takže vlastně všechny.) Po obědě následovalo představení o první světové válce, které jsme si moc užili.

Bety

Na matematickém stanovišti se nám moc nedařilo, ale potom už všechno šlo. Myslím si, že naší skupině se nejvíce líbilo v tělocvičně. Bohužel nás bylo málo, protože jedna z nás měla zlomenou ruku, proto s námi nemohla chodit. Moc nám nešlo poslední stanoviště. Neznali jsme hlášky z filmů. Jinak jsme si to užili.

Eliška

Projektový den jsem nikdy nezažil, ale slyšel jsem od staršího bratra, jak to probíhá. Byl jsem v dobré skupině se svým druhým nejlepším kamarádem.

Můj první projektový den na druhém stupni se mi líbil. Byl to vlastně můj první projektový den vůbec. Stanoviště se mi líbila, přišla mi i časově dobře rozvržená. Nejvíce se mně líbilo stanoviště s počítači. Byl jsem ze sebe hodně nadšený, protože jsem skončil třetí (soutěžili šestáci a sedmáci). Z šestáků jsem byl nejlepší.

Radek

Na nástěnkách byly pověšeny informace. Někdo byl rád a někdo zase ne. Zpočátku ta atmosféra byla taková hrůzostrašná. Přišla paní učitelka a říká: „Prosím o klid, já vám přečtu, kdo s kým bude.“ A začalo se číst. Po rozdělení do skupin jsme dostali papír, na kterém byla vypsána stanoviště s časy. Museli jsme si vybrat kapitána a šli jsme plnit úkoly. Super den!

Lucka

S lidmi ve skupině jsem se moc neznala. Nevypadali na první pohled moc fajn, ale nesud' knihu podle obalu. Nakonec byli všichni v pohodě. Moc se mi projektový den líbil.

Šárka

Dne 26. října se v naší škole konala vernisáž ke slavnosti 100. výročí založení Československé republiky. Paní učitelky nás předem seznámily s tím, co si máme představit pod slovem vernisáž. Kvůli této akci jsme měli přijít slavnostně oblečení.

Den probíhal tak, že jsme přišli do školy (mimochodem byl v tento slavnostní den k dostání i Plátek) a šli jsme do tříd. Tam naše paní učitelky řekly detaily akce, poslaly pár z nás donést občerstvení a šli jsme na chodbu na slavnostní proslov pana ředitele. Pan ředitel v něm vyzdvihl důležitost tohoto výročí pro každého Čecha. Zeptal se nás, jestli víme, kdo byl prvním prezidentem. Jeden žák vykřikl k našemu překvapení nesprávné jméno. Všichni se zasmáli a opravili jej. Pan ředitel tuto vernisáž bral velice vážně, no, nemáte se čemu divit, je to přece sto let. Poté jedna dívka z naší školy, Klára Olejníčková, zazpívala českou hymnu „Kde domov můj“ a Lenka Fojtová, paní učitelka ze Základní umělecké školy v Boskovicích, zahrála na klavír Humoresku od Antonína Dvořáka. Paní učitelka Nesnídalová zahrála také na klavír, a to jednu z oblíbených písní Tomáše Garrigua Masaryka, našeho prvního presidenta, „Ach synku, synku“. Po společném zazpívání písně se všichni rozešli po chodbě, kde byly už vystaveny výtvarné práce a projekty týkající se tohoto slavného výročí. Žáci ze všech tříd prvního stupně připravovali materiály pro tuto vernisáž nejméně měsíc dopředu téměř ve všech předmětech. Při procházení chodbou v přízemí jsme mohli obdivovat výsledky práce žáků z jednotlivých tříd. Na konci chodby jsme měli připravené také občerstvení. Bylo tam pití, sušenky, hrozny, jablka, hrušky. Výstavu si prohlédli nejen děti, ale i dospělí při třídních schůzkách.

Adam Fleischlinger, 5. A

Exponáty ve fotografiích Adama Fleischlingera

Žáci z 5. B zpracovávali téma „Jak se měnily věci kolem nás“.

Na fotografiích vidíme vývoj dětských kočárků a telefonů.

Žáci z 2. A si povídali s paní učitelkou o založení první republiky, o prezidentovi a o době. Kreslili prezidenta republiky a obrázky k prvním dvěma veršům hymny.

Naše škola pomáhá lesům

Určitě jste si všimli, že žáci z prvního a chlapci z druhého stupně v rámci pracovních činností chodili ve vyučování sbírat žaludy a bukvice. Za jakým účelem? Společnost Lesy ČR požádala naši školu (tak jako i spoustu dalších) o pomoc. Naše škola leží blízko u lesa, a když se do sběru zapojí tolik lidí, má tato činnost mnohem větší význam. Nasbírané žaludy a bukvice budou v lesních školkách použity k vypěstování sazeniček, ze kterých za pár desítek let vyroste nový les.

A proč zrovna duby a buky? Když jdete lesem, většinou vidíte hlavně smrkové porosty. Smrk je rychle rostoucí a dobře zpracovatelná dřevina a lidé si chtěli usnadnit práci. Vysázeli proto smrky i tam, kde vůbec být nemají. Porušili tak dřevinnou skladbu lesa, která se na první pohled může zdát nedůležitá, ale opak je pravda. Každý druh stromu má v lese své místo a taky svůj úkol (zadržování vody, zpevňování půdy atd.). Smrk je původní dřevinou až od cca 600 metrů n. m. Neznamená to, že v nižších polohách se objevit nemůže, ale rozhodně by neměl převažovat. Zároveň se smrkem se však rozšířil i lýkožrout smrkový (kůrovec). Nestal se problémem jen České republiky, ale tento problém se týká v podstatě celé Evropy. V posledních letech se kůrovci daří i díky dlouhým teplým suchým létům. Lesníci se snaží odstraňovat napadené stromy co nejdříve, ale při takovém rozšíření je včasný zásah skoro nemožný. Stromy, které byly napadeny kůrovcem, seschnou, lesu už nejsou prospěšné, a je proto nutné je skácet. Vznikají tak obrovské vykácené plochy, které je třeba znovu zalesnit. Kdybychom tam však znovu vysázeli smrky, kůrovec by se s velkou pravděpodobností vrátil a snaha o jeho zničení by byla zbytečná. Proto potřebujeme do lesů dostat co nejvíce listnatých dřevin. Sběr jejich semen je však mnohem náročnější než u jehličnanů, a tak je pro Lesy ČR pomoc škol a veřejnosti velmi důležitá.

A abyste si nemysleli, že tato akce je prospěšná jen pro Lesy ČR. Škola dostala finanční odměnu. Žáci nasbírali 93 kilo žaludů a 2, 30 kilo bukvic. Jsme rády, že naše škola podporuje takovéto projekty. I když je to jen minimum toho, co bychom mohli pro naši přírodu udělat, ale i ta nejmenší pomoc je důležitá.

Kateřina Trojanová a Petra Růžková, 9. A

Žáci z naší školy se zúčastnili v úterý 20. listopadu výukového programu v brněnské Lipce. Jedná se o školské zařízení pro environmentální vzdělávání. Nachází se v blízkosti centra v pěkné vilce, která je obklopena přírodní zahradou přístupnou všem návštěvníkům.

Lipka Rozmarýnek z pohledu žáků 5. B

Už cestou do budovy nám to tam bylo sympatické. Když jsme vstoupili dovnitř, čekali na nás instruktoři. Všichni naši spolužáci i my jsme začali mluvit o tom, jak je celý prostor hezký. V prvním patře bylo plno terárií se zvířaty a většinu ohromil svým vzhledem chameleon. Instruktoři se nám představili a řekli, co budeme celou dobu dělat.

Přesunuli jsme se do druhého patra budovy. Předem už jsme věděli, že nás čeká program „Případ s doktorem Sacharinem“. Ze jména doktora jsme vytušili, že při pátrání půjde o cukr. V malé místnosti detektiva jsme si řekli pár pravidel a začali jsme pracovat. Ze začátku nás práce moc nebavila a říkali jsme si, že to bude nuda. Až potom to začalo mít šťávu. Vyndali nám z terária gekončáky a korálovku (hada). Každý si na ně mohl sáhnout nebo je vzít do ruky. Po svačině nás rozdělili do dvou skupin. Jedna skupina šla ven a druhá připravovala palačinky. Prvně jsme šli na zahradu. Na ní jsme běhali malý, střední nebo velký okruh. Při běhu jsme užívali energetické nápoje (jsou plné cukru), které vyvolávají různé příznaky. Sbírali jsme lístky se zážitky (skok padákem, výlet do Paříže, potápění, ...) a měli jsme různé příznaky. Díky hře jsme je prožívali. Potom jsme se vyměnili s druhou skupinou. Připravovali jsme palačinky bez cukru. Až jsme je dosmažili, srazili jsme si stoly a naaranžovali jsme na ně talíře s palačinkami. Potom přivedli spolužáky z druhé skupiny a společně jsme se vrhli na palačinky. Každý dostal recept. Myslím si, že po tom, co jsme se všechno o účincích cukru na lidský organismus dozvěděli, dlouho ho nebudeme jíst. Teda aspoň někteří.

Kája Sedláčková a Verča Houdková, 5. B

Ve dnech 25. a 26. října jsme jeli na exkurzi do Lidic, Terezína a našeho hlavního města – Prahy. Během tohoto dvoudenního maratonu jsme nejen hodně zajímavého viděli a dověděli jsme se, ale kromě toho jsme zažili a vyvedli několik nekalostí. Vytočili jsme mnohokrát naše paní učitelky, lépe se mezi sebou poznali a samozřejmě jsme také poztráceli a zapomněli několik věcí.

V den odjezdu vstávám v pět hodin ráno. Batoh napěchuji kupou řízků a namazanými chleby a jdu ke škole na místo srazu. Je tma a zima, a když přicházím k autobusu, uvědomuji si, že jsem si zapomněl rukavice. Povzdychnu si: „A už to začíná!“ A přesně v šest nula nula startuje náš transport Lysice - Lidice - Terezín - Praha.

Konečně přijíždíme na místo určení, do Lidic. Celí rozespálí a unavení po dlouhé cestě vylézáme chtě nechtě z vyhřátého autobusu ven, kde fučí ledový vítr. Směřujeme do muzea, ve kterém je konečně teplíčko. Prostřednictvím expozice jsme přeneseni do pohnuté historie, která postihla obec Lidice v době Protektorátu Čechy a Morava. Život v obci byl úplně normální a klidný. Je neuvěřitelné a zdrcující, co se tu v roce 1942 přihodilo. Následně jdeme zpět ven plni tehdejších událostí. Úplně zdrcení kráčíme k místům, kde stávaly kostel, škola, procházíme kolem pozůstatků domů k nově zřízenému Růžovému sadu. Potom spěcháme na projekci filmu, ve kterém vyprávějí ženy z Lidic o vypálení této obce a o koncentračním táboře, do kterého byly převezeny.

Dále naše výprava pokračuje směr Terezín. Před pevností stojí obrovský hřbitov k uctění památky zemřelých v pevnosti. A když se dostaneme do pevnosti, šokují nás ty nelidské podmínky a nelidské zacházení dozorců. Kolik vězňů se muselo mačkat v jedné nevytápěné místnosti! Bylo to strašné a kruté.

Přijíždíme k jedné pražské ubytovně. Naš pokoj se nachází až v posledním patře. Je dobře vybavený, stojí tu dokonce i lednička, ve které na nás čeká velmi milý dárek – taška plná starých rohlíků. Tak co s nimi? Vyhodím je. Ani se nerozkoukáme, hned máme nástup před ubytovnou a následně míříme pěšky ke stanici metra. Nastupujeme do metra, kterým se jedeme podívat na večerní Prahu. Jdeme po Praze cestou necestou a samozřejmě by to nebyla naše škola, kdyby se nám něco nepříhodovalo. Jeden z mých spolužáků kráčí po ulici, hledí do mobilu a v tom se mu podlomí noha a třískne se o strom. Ale pomínu-li tuto událost, tak to byl pro všechny vcelku vydařený den. Po půl dvanácté všichni úplně vyčerpaní (k radosti našich paních učitelek) usínáme.

Druhý den ráno se budíme rozespálí, sotva stíháme sníst naši luxusní snídaní z domova a už valíme svá zavazadla před ubytovnu a ukládáme je do autobusu. Odjíždíme do Židovského Města, kde procházíme například Staronovou synagogou, kde si kluci musí nasadit jarmulku, či židovským hřbitovem. Prohlídka se nám velmi líbí. Následně jdeme po Královské cestě k Národnímu divadlu, které si velmi pečlivě prohlížíme. Průvodce nás vodí po budově, do hlediště, na balkón a do prostor, kde jsou uloženy základní kameny. Dále procházíme po Karlově mostě a pokračujeme na Pražský hrad. Jsme svědky výměny hradní stráže. Přes bezpečnostní kontrolu (což je pro některé obrovský zážitek) se dostáváme do areálu Hradu. Prohlížíme si také katedrálu svatého Víta a rozhlížíme se z vyhlídkového místa po Praze. Dalším cílem naší výpravy je Vyšehrad, po jehož prohlédnutí chceme pokračovat v návštěvě Slavína, jenže už je moc pozdě, mají zavřeno.

A teď už konečně všichni sedíme v autobuse, úplně vyčerpaní a ospalí se těšíme domů do vyhřáté postele.

Za ty dva dny jsme toho hodně nachodili, viděli a slyšeli. Vyplnili jsme několik pracovních listů, které si pro nás paní učitelky připravily. Navštívili jsme místa, která podstatně souvisí s naší historií. Exkurzi bych doporučil absolvovat všem mladším spolužákům. Paním učitelkám Čumové a Kyánkové a paní psychologce Niedobové bych chtěl poděkovat za zajištění programu a za jejich volný čas, který nám věnovaly.

David Fritz, 9. C

Jelikož žáci z naší třídy 9. B jsou patroni prvňáčků z 1. B, říkali jsme si, že by bylo dobré něco si pro ně nachystat i na Halloween. Uspořádali jsme pro ně malou akci, která se uskutečnila 22. října v hodině třídního učitele. Rozdělili jsme se do dvojic a každá dvojice si vymyslela nějaký jednoduchý úkol. Dětem jsme řekli, že můžou přijít v nějakém kostýmu. Objevily se tu čarodějnice, beruška nebo strašidlo, které mělo v hlavě zapíchnuté nůžky. Úkoly byly různé, ale měly obsahovat nějaké strašidelné téma. U každého stanoviště hořela čajová svíčka, která ještě více podtrhovala halloweenskou atmosféru. Na stanovištích děti kreslily dýni, poznávaly nějaká zvířátka nebo zaspívaly písničku. Jelikož chodí do školy už nějakou dobu, mohli jsme je vyzkoušet i z něčeho, co se učily. Na některých stanovištích děti počítaly, jinde psaly své jméno, a někde dokonce už i něco četly. Za každý splněný úkol dostaly bonbón. Bylo tu taky jedno velmi zvláštní stanoviště - malování na obličeje. Myslím si, že právě toto stanoviště se dětem líbilo ze všeho nejvíce. S pomalovaným obličejem chodily celé vyučování. Jsem přesvědčena o tom, že se nám akce povedla, i když nějaké komplikace taky nastaly.

Akci jsme si moc užili, ale museli jsme třeba vstávat dřív, abychom vše stihli nachystat. Děti vypadaly také spokojeně a to pro nás bylo asi největší odměnou.

Magdaléna Zouharová 9. B

Mně se nejvíc líbilo malování na obličej.

(Petr)

Nejlepší bylo kreslení dýně na papír. Mě totiž baví malování.

(Nikolka)

Mně se nejvíc líbila Vojtova maska, měl velký nos a na něm bradavici.

(Kryštof)

Líbilo se mi, že jsem mohl být ve škole oblečený do strašidelné masky.

(Vašík)

Nebál jsem se, když byli velcí oblečení v maskách.

(Vojta)

Mě bavilo hádání slov.

(Klárka)

Mě taky bavilo nejvíc hádání slov, uhodla jsem zvíře.

(Jasmínka)

Líbilo se mně zpívání písničky.

(Anetka)

Reakce prvňáčků na akci

V úterý 28. listopadu proběhl v naší škole již 26. ročník okresního kola soutěže Bible a my. Letos se soutěže zúčastnilo 47 žáků z 10 základních škol a dvou víceletých gymnázií z Boskovic a Blanska. Předsedou poroty byl Michal Cvingrál, lysický pan farář. Do okresního kola postoupili vždy tři nejlepší žáci ze školního kola. Soutěž probíhala v učebně dějepisu, a jelikož tu bylo opravdu hodně lidí, museli jsme si vypůjčit lavice ze třídy matematika 3. Byla rozdělena do 4 kategorií: (4. - 5. třída, 6. - 7. třída, 8. - 9. třída a střední školy). Každá kategorie měla hlavní téma (I. Abrahám, II. Ježíšova podobenství podle Lukáše, III. Cesty apoštola Pavla podle skutků apoštolů, VI. Mojžíš a kniha Exodus). Soutěž se skládala ze dvou částí: test a finále. Nejdříve se psal test. Každá kategorie měla svůj vlastní a obsahoval 30 otázek. U testu se hodnotila nejen správnost, ale i čas odevzdání. Po napsání testu následovala krátká přestávka, kdy porota testy opravila. Rozdělili jsme se do kategorií, kde s námi učitelé celý test prošli a řekli nám správné odpovědi. Potom následovalo finále. Do finále vždy postupovalo šest soutěžících, kteří získali nejvíce bodů z testu. Finalisté dostávali otázky, na něž odpovídali zápisem jen několika slov na tabulky. Někdy museli použít Bibli či Školní biblický atlas. Každý, kdo soutěžil ve finále, měl bonusové body podle umístění v testu. První získal tři body navíc, druhý dva a půl bodu atd. K tomuto bonusu se přičetly body získané ve finále a samozřejmě zvítězil ten, kdo měl nejvíce bodů. Potom už se jen předávaly diplomy a ceny. Každý, kdo se zúčastnil, si odnesl sladkou odměnu. Dva výherci z každé kategorie postupují do ústředního kola. Z naší školy se nejlépe vedlo soutěžícím ve třetí kategorii a do ústředního kola postupuje z prvního místa Magdaléna Zouharová a z druhého Michaela Trčková. V první kategorii obsadil třetí místo Jakub Kašpar ze 4. A. Jsem ráda, že je stále více žáků, kteří se o Bibli zajímají, a velké díky patří paní učitelce Kyánkové, která jako okresní koordinátorka celou akci už několik let řídí.

Magdaléna Zouharová, 9. B

Olympiáda z ČJ

Další soutěží, která se v listopadu na naší škole uskutečnila, byla olympiáda z českého jazyka. Zapojovalo se do ní 50 žáků z osmého a devátého ročníku. Nejlépe si vedly Magdaléna Zouharová a Kateřina Trojanová. Obě dvě získaly stejný počet bodů, a proto psaly ještě jeden test. O jeden jediný bod zvítězila Mája, a postupuje tedy do okresního kola.

Účastníci školního kola měli za úkol napsat sloh na téma „**Co všechno umí světlo?**“. Práce Katky nádherně zapadá svým obsahem do vánočního období a určitě stojí za přečtení.

Tuto otázku můžeme pochopit různě. Z fyzikálního hlediska tomu moc nerozumím, ale světlo toho umí, alespoň dle mého názoru, mnohem víc, než si dokážeme představit. Vždyť jen díky němu je svět tak barevný. Když jdeme podzimním lesem mezi červenými javory a zlatožlutými buky, říkáme si, jak je příroda nádherná. Ale kdo má všechny ty barvy na svědomí? Světlo.

Když se nám ráno do pokoje mezi žaluziemi derou první sluneční paprsky, hned máme lepší náladu. Jenže když je venku tma, automaticky začínáme být pesimističtí a protivní. Víme, že jakmile vyjdeme ze dveří našeho domu, tma nás zcela pohltí. Naše myšlenky jsou potom černé jako ona sama. Neustále se otáčíme, jestli za námi někdo nejde, bojíme se potmě chodit do sklepa, protože nevíme, za jakou polici na nás vykoukne obrovský černý pavouk. (No dobře, to je spíš moje osobní fobie.) Myslím si, že nám světlo dává jakýsi pocit klidu a bezpečí.

Každý člověk jednou potká osobu, která (ať už o tom ví nebo ne) vnese do jeho života světlo. Ukáže vám, že nejste na světě sami, že za něco stojíte, že existují lidé, kteří vás mají rádi takové, jací jste. A když takového člověka potkáte, začnete svítit. Doslova. Ta pozitivní energie, to sebevědomí, ta láska, kterou ve vás ten člověk probudil, to všechno vy zase šíříte dál. Jen tím, že jdete po ulici a usmíváte se na lidi kolem sebe, z vás vyzářuje jakési světlo. Předáváte jej ostatním a ti zase dál a dál. A potom jsou lidi šťastní.

Zamysleli jste se někdy nad tím, proč nás tak potěší, když nás na ulici pozdraví malé dítě? Jsme pro něj úplně cizí, a přesto nám řekne: „Dobrý den!“ Ne proto, že by muselo, nebo vědělo, že se to tak prostě dělá, ale proto, že chce. To dítě ještě neví, že život má i svá stinná místa. Ale když člověk chce a něco pro to udělá, světlo nad tmou vždy zvítězí.

Kateřina Trojanová, 9. A

Rozhovor s paní učitelkou Kubíčkovou

V minulém čísle časopisu jsem vám slíbila rozhovor s další paní učitelkou, která začala učit na naší škole v tomto školním roce. A protože máme před Vánoci, položila jsem jí i několik otázek na toto téma.

Co učíte na naší škole a jak se Vám tu líbí?

Učím tělesnou výchovu, výchovu k občanství a na nižším stupni anglický jazyk. Škola se mi líbí, děti jsou fajn, kolegové velice příjemní.

Co jste dělala před tím, než jste nastoupila na naši školu?

Dělala jsem asistentku a učitelku v mateřské škole. Učila jsem tělocvik na střední škole.

Co děláte, když skončí vyučování a jaké jsou Vaše koníčky?

Mezi mé koníčky patří cestování, sportování, starám se doma o zahradu, o rodinu a chodím ven se psem.

Jak se jmenuje Váš pes a jaká je to rasa?

Jmenuje se Gordi a je to kříženec.

Vy nemáte svojí třídu jako třídní učitelka, ale máte už třeba nějakou oblíbenou, se kterou se Vám dobře spolupracuje?

Nemůžu to takhle říct, protože mám těch tříd hodně, takže nemám ani oblíbenou, ani neoblíbenou třídu.

Jak se vám dařilo na základní škole?

Když jsem byla já žákyní na základní škole? To už je dlouho. Dařilo se mně dobře. Školu jsem měla velmi ráda, byli jsme dobrá parta.

Chtěla jste být vždycky učitelkou nebo se Vám líbilo i jiné povolání?

Měla jsem myšlenky, že bych dělala i něco jiného než učitelování.

Jak trávíte Vánoce?

Obvykle doma s rodinou u stromečku, pohádek a cukroví.

Dodržujete zvyk připravovat ke štědrovečerní večeři kapra a bramborový salát?

Ano, dělám doma kapra a salát také.

Pečete cukroví nebo si jej objednáváte, jak začíná být v mnoha rodinách zvykem? Jaké máte ráda?

Cukroví pečou a chutná mi skoro vše, krémové a suché, a úplně nejraději mám to, co peče moje babička a maminka.

Slyšela jsem, že se znáte s pí učitelkou Nedomovou, kde jste se seznámily?

Ano, známe se. Seznámily jsme se na vysoké škole.

Kupujete dárky s předstihem a komu je kupujete nejraději?

Když to stíhám, tak ano. Nejlépe se mi kupují dárky dětem.

Děkuji paní učitelce za rozhovor a přeji jí krásné Vánoce.

Michaela Keslová, 9. B

Z kultury

Stalo se zvykem, že v časopise doporučujeme knížky, které stojí za přečtení. Možná pod stromečkem najdete knížku a chtěli byste o ní říct i ostatním. Pokud ano, tak neváhejte a napište nám recenzi a nebo mně řekněte její název. O knížkách existuje hodně vtipů a já jsem jeden vánoční objevila.

„Pepíku, co jsi koupil babičce pod stromeček?“

„Fotbalový míč.“

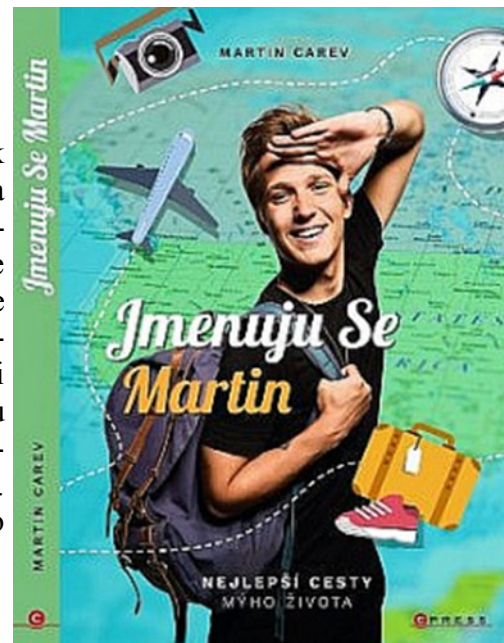
„Fotbalový míč?“

„Vždyť babička nehraje fotbal.“

„Právě proto, ona mně koupila knížku.“

RECENZE:

„Sledujete všechny ty lidi na sociálních sítích a říkáte si, jak to dělají, že jsou pořád na cestách?“ Tak takto začíná kniha „Jmenuju se Martin: Nejlepší cesty mého života.“ Knihu jsem začala číst teprve nedávno a velice mě zaujala nejen tím, že Martin je můj oblíbený youtuber. Knihu sepsal takovým způsobem, že máte chuť se zajet podívat na místa, kam jel i on. Například bych se velice ráda podívala do New Yorku nebo se potápěla se žraloky. Ani Disneyland není k zahození. O tom všem Martin píše. V knize jsou i typy na to, jak se správně připravit na cestu do místa, kam vyrážíte, např. v New Yorku byste si rozhodně neměli půjčovat auto. V knize je i mnohem více a myslím, že se do ní „zažerete“ tak jako já. Na internetu je hodnocená 92 % a podle mě to opravdu sedí.

Michaela Keslová, 9. B

Netradiční divadelní představení

V úterý 20. listopadu jsme navštívili brněnské divadlo Radost. Představení se jmenovalo Loktibrada aneb Když se nehraje. Byli jsme na malé scéně, kde herci hráli jenom pro nás. Připadali jsme si spíš jako v zákulisí, uprostřed všelijakého harampádí, které však patří k divadlu. Jako první na scénu přišel rekvizitář a po něm kostymérka, kteří využili toho, že v divadle nejsou herci, a začali vymýšlet a hrát pohádkový příběh o dívčince. Do jejich představení neustále zasahovala paní Štěkavá, ve které jsme poznali herce z reklamy na Kaufland, a tak dostala taky roli. Líbila se nám nejvíc, protože byla legrační.

Příběh byl o dívčince, které umřel tatínek a kterou zlá macecha vyhnala. A ta dívčinka šla a šla a šla, až došla k malinké chaloupce. Hezky si ji upravila a uvařila si hrachovou polévku. Najednou přišel děda Loktibrada, tak ho pustila dál. Za odměnu dostala zlatou cihlu. Ženiši se jen hrnuli, ale všichni chtěli jen peníze. Potom přišla macecha a ptala se dívčinky, jak přišla k tolika penězům. Dívčinka jí to řekla. Macecha uvařila hrachovou polévku a čekala, až přijde děda. A pokud vás zajímá, jak to s macechou a dívčinkou dopadlo, musíte si zajít do divadla.

Divadlo se mně velmi líbilo. Podle mě nemělo žádnou chybu. Určitě bych je doporučila i menším školáčkům.

Simona Halečková, 4. B

Představení bylo zábavné a vtipné.

Petr Jusk, 4. B

Nejlegračnější byl závěr, kdy paní chtěla odlétnout na stojanu s kostýmy. Nakonec se jí to nepovedlo a nešťastná se vrátila do Dolního Popelína.

Tom Kotek, 4. B

Divadlo se mi líbilo, protože dívčinka pomáhala druhým. Představení bych doporučil kamarádovi.

Martin Kollár, 4. B

Tak jako v každé pohádce dobro zvítězilo a dívčinka našla pravou lásku.

Lucie Fojtová, 4. B

Turnaj ve fotbale

V pátek 16. listopadu se ve velké tělocvičně uskutečnilo první kolo „Turnaje ve fotbale 1. stupně“. Prvního kola jsem se bohužel nezúčastnil, ale podle slov spolužáků, kteří tam byli, první kolo proběhlo skvěle. Naše třída bohužel nevyhrála, ale soupeři nic nedarovala a proměnila dvě střely. Další pátek, tedy 23. listopadu, se konalo druhé kolo, ve kterém hráli poražení versus poražení, vítězové versus vítězové. Naše třída hrála jako poražení proti třídě 4. B. Nedopadlo to tak špatně. Udrželi jsme čisté konto a vyhráli jsme sladce 3:0. Znamenalo to pro nás třetí místo. Na 1. místě se umístilo družstvo třídy 3. B a družstvo třídy 5. B. Na 2. místě skončilo družstvo třídy 2. A a 4. A. Třetí místo patřilo naší třídě 5. A a 3. A.

Nezapomnělo se také na nejlepší hráče celého turnaje. Byli to: Štěpán Pavlů, František Drábek, Adéla Knorová, Jakub Křivánek, Petr Tůma, David Hrubý, Tomáš Kotek, Martin Kollár, Adam Honsnejman, Patrik Novotný, Vladislav Němec, Dominika Švábová, Tomáš Setnička a Matěj Ščučka.

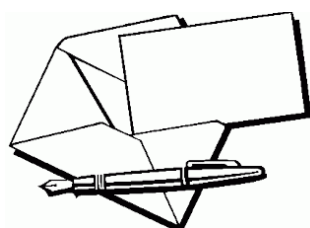
Za všechny doufám, že si turnaj užili. Děkuji za fair-play styl hry, který se někdy projevil na výsledcích. V novém roce se bude konat turnaj ve vybíjené, takže se máme na co těšit!

Adam Fleischlinger, 5. A

Saxana opět v akci!

Zábava

Tak, je tady opět další číslo Plátku a s ním i vaše Saxana. Jsem ráda, že mi posíláte dopisy a baví vás moje rubrika. V tomto čísle bych chtěla odpovědět na jeden zajímavý dopis.

„Ahoj Saxano,

píšu Ti, protože se mi nelíbí, že někteří žáci nechtějí spolupracovat nebo se podřídí názoru většiny ve třídě, a potom z toho vznikají hádky a je špatný kolektiv. Doufám, že mi poradíš co s tím.

Tvoje Hope“

Milá Hope,

jsem ráda, že jsi mi napsala, protože tento problém je, dle mého názoru, v každé třídě, někdy i v té mojí. Nevím, jak nejlépe bych ti jinak poradila, než tím, jak to řešíme u nás ve třídě. Tak jak píšeš vždycy se najde někdo, kdo bojkotuje ostatní spolužáky a nelíbí se mu názor třídy. My se mu snažíme vysvětlit, že když je to většinový názor, tak nebude tak špatný, za jaký ho považuje, a měl by si promyslet, co tím způsobuje ve třídním kolektivu. Protože když je třídní kolektiv rozhádaný a nejednotný, tak si třída nikdy neužije legraci, třeba i na výletech nebo někde na exkurzi. Totéž platí i o vztazích v ročnících, ty by také měly táhnout „za jeden provaz“. Zkus někomu ve třídě vysvětlit nebo svým způsobem podat to, co jsem Ti sem napsala, a třeba se rozhodne jinak a bude spolupracovat a souhlasit se třídou.

Tvoje Saxana, čarodějka z Lysic

Ze školních lavic

K Silvestru patří legrace a veselí, a proto jsme si pro vás připravili i několik „vtípků“, ale pozor jsou to výtvoři našich spolužáků. Jmenovat autory nebudeme. Pokud by se ale někdo cítil poškozen kvůli autorským právům, omluvíme se mu v příštím čísle.

„Kdo vystřídal Kelty na našem území?“ „Gurmáni.“

„Co objevil M. Koperník?“ „Slunce je středem Země.“

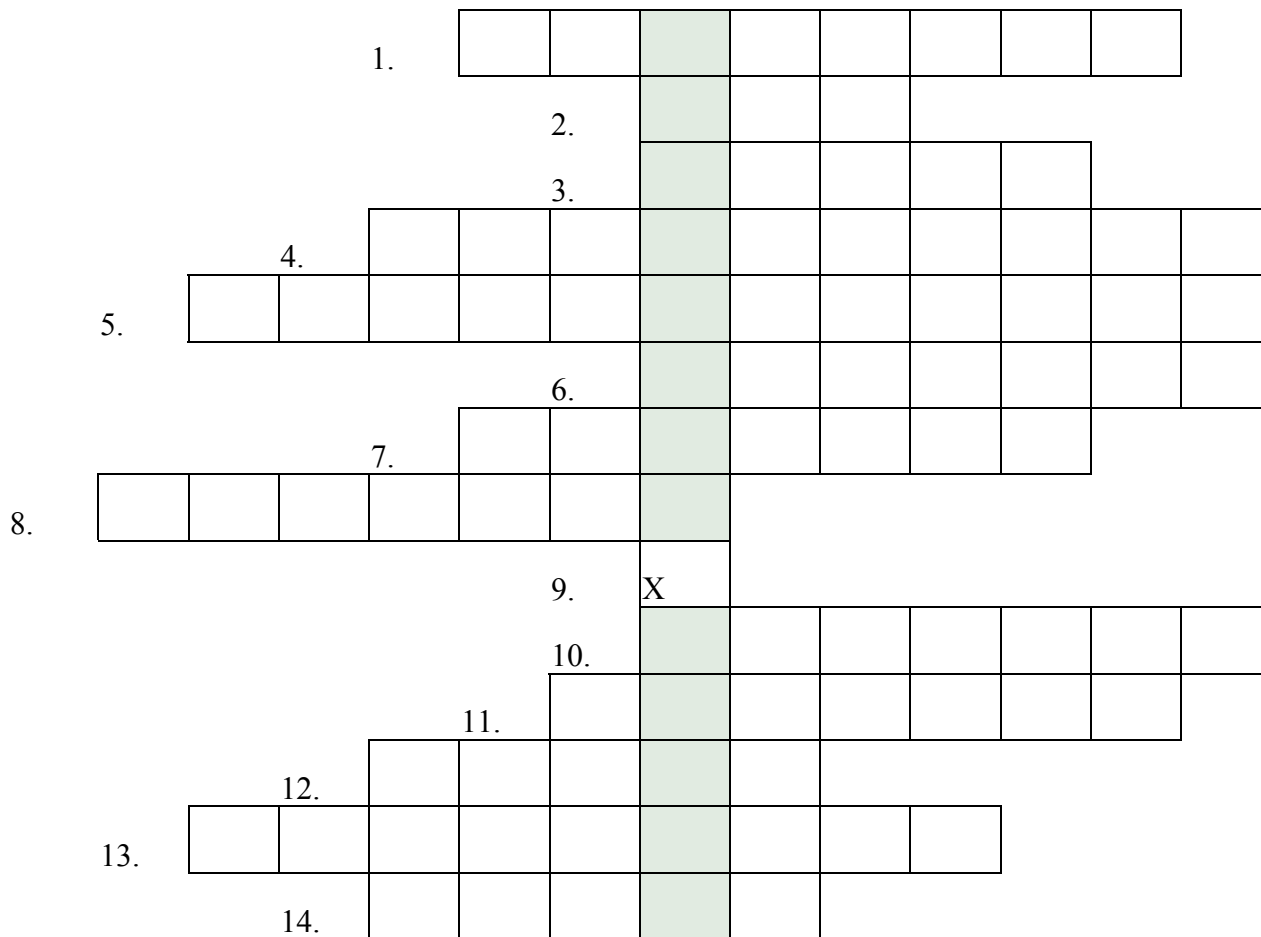
„Jaké přízvisko měl Břetislav I.“ „Jak se mu říkalo?“ „Břeťo!“

„Vyjádři cizím slovem zdomácnění divokých zvířat?“ „Demokracie.“

„Jak se jmenoval slovanský bůh úrody?“ „Gambrinus.“

Ahoj, v tomto roce a už naposledy mám pro vás křížovku s vánoční tajenkou. Samozřejmě jsem si pro vás opět připravila bezva ceny. Znění tajenky mně odevzdejte do konce ledna, výherci budou odměněni v den vydávání vysvědčení. Ale pozor! Malá změna. K listku se zněním tajenky, jménem, třídou přidejte odstřížený trojúhelník s logem časopisu z této stránky. Vítězi z minulého čísla byli Matyáš Mihula a Jiří Kotolan. Gratulujeme.

1. Pomůcka do geometrie
2. Antonymum ke slovu noc
3. Ozdoba hlavy
4. Předmět, kde se počítá.
5. Název pro slova, ve kterých se píše v kořenu y.
6. Rodinný příslušník familiárně
7. Zapisujeme si tam úkoly.
8. Přídavné jméno od slova Vánoce
9. X
10. Vánoční pečivo
11. Historie
12. Koledy jsou vánoční ...
13. Co zdobíme na Vánoce?
14. Svíčka jinak

Lucie Dufková, 6. C

Krásné Vánoce, splněná přání pod stromečkem, bezvadné prázdniny a vykročení do roku 2019 pravou nohou

přejí všem čtenářům redaktoři Plátku

Školní časopis žáků Základní školy E. Beneše Lysice Plátek vychází 21. prosince 2018 nákladem 60 ks.

Šéfredaktorka: Michaela Keslová, korektor: Jiří Kotolan, grafická úprava: Maxim Ryashko.

Redaktoři jsou podepsáni pod svými články.